

N:o 26.

Ank. till Riksd. Kansli den 11 Maj 1875, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om ändring i gällande föreskrifter rörande förvaltningen af omyndiges egendom.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (N:o 113) har Herr *L. J. Svensson* föreslagit, »att Riksdagen, med den ändring af gällande lagrum, som kunde finnas erforderlig, ville för sin del besluta:

1:o att, då förmyndare utnämnes, han vid högt vite samt äfventyr att annan förmyndare i hans ställe och på hans bekostnad tillförordnas, ålägges att så fort den omyndiges egendom hunnit förvandlas i penningar genast insätta dem tillika med årliga räntor och arrenden för fast egendom uti någon inom orten belägen sparbänk eller annan solid penninganstalt, der högsta ränta i förening med säkerhet för valutan kan betingas, eller ock, der sådant med den omyndiges fördel kan ske, mot första in-teckning i fast egendom till halfva taxeringsvärdet utlåna desamma, samt att de häremot erhållna in-teckningar, motböcker eller de-position-bevis, hvilka af förmyndaren skall förvaras och till fortfarande kraft och verkan förnyas, blifva till formen så uppställda, att de endast af myndlingen eller hans rättsinnehafvare kunna såsom betalningsmedel användas, och att förmyndaren ålägges till kommunalnämnden årligen ingifva afslutad räkning öfver förvaltningen samt förete de säkerhets-handlingar, mot hvilka den omyndiges penningar äro utlemnade;

2:o att kommunalnämnden ålägges hafva noggrann tillsyn öfver förvaltningen af de omyndiges gods inom kommunen och efter sig företeende omständigheter till- eller afstyrka de af myndlingarnes tillgångar, för deras uppfostran eller andra omkostnader, begärda bidragen.»

I anledning häraf får Utskottet erinra, att Riksdagen i underdånig skrifvelse den 13 Maj 1869 annålt, att Riksdagen, som funne föreskrifna kontroll å förmyndarevården icke lemna nöjaktigt skydd mot följderna af förmyndarens bristande vederhäftighet och den oredlighet, som ej sällan stode i sammanhang dermed, ansåge ett sådant skydd åtminstone i hufvudsaklig mån kunna vinnas derigenom, att för hvarje domkrets eller annat lämpligt område tillsattes en af erforderligt antal skicklige och vederhäftige personer bestående nämnd, till hvilken förmyndare hade att aflemna myndlingarnes penningetillgångar antingen kontant eller i sådana värdepapper, som af nämnden kunde godkännas. Hade myndlingen fordringar, hvilka nämnden ansåge osäkra och följaktligen ej ville öfvertaga, skulle det tillkomma förmyndaren att indrifva desamma och penningarne till nämnden öfverlemba. Nämnden skulle åligga att för myndlingarnes gemensamma räkning utlåna medlen och, efter afdrag af oundgängliga förvaltningskostnader, på utsatta terminer till förmyndarne utbetala den på deras myndlingar belöpande ränta. I den mån denna öfverstege myndlingens behof, skulle den läggas till det hos nämnden innestående kapitalet; om åter förmyndaren behöfde för myndlingens räkning uttaga någon del af kapitalet, skulle Rättens samtycke dertill erfordras. Kontrollen å förmyndarevården skulle fortfarande utöfvas af de för sådant ändamål tillsatte gode män, hvilka följaktligen jemväl hade att tillse, att förmyndare fullgjorde sin skyldighet i afseende på medlens öfverlemnande till nämnden. Härigenom blefve nämndens befattning af särdeles enkel beskaffenhet och närmast öfverensstämmande med den, som dittills på ett i allmänhet tillfredsställande sätt utöfvats af styrelserna för de i de flesta orter inrättade sparbanker, hvilka möjligen kunde, der det lämpligt funnes, med de föreslagna inrättningarne förenas. Någon gång kunde väl inträffa, att myndlingarnes tillgångar bestode i sådana värdepapper, som ej med förmån kunde förvandlas i penningar eller af andra skäl borde för deras räkning bibehållas; och lika som nämnden, på sätt som skedde i sparbankerna, måste upplägga ett särskildt insättnings- och uttagningskonto för hvarje omyndig, kunde för dylika handlingar, hvilka jemväl skulle hos nämnden deponeras, särskilda depositionskonti upprättas. På grund häraf har Riksdagen i underdånighet anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes, med afseende å behofvet af betryggande föreskrifter rörande förvaltningen af omyndiges

omyndiges medel, taga i nådigt öfvervägande, huruvida lämpliga bestämmelser i ofvan angifna syftning kunde meddelas, samt i sådant fall låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag i ämnet.

Enär förevarande ämne i följd af berörda skrifvelse, hvarå svar ej ännu blifvit meddeladt, följaktligen är på Kongl. Maj:ts nådiga pröfning beroende, hemställer Utskottet,

att ifrågavarande motion ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 Maj 1875.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.